

Arrest

nr. 52 855 van 10 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2010 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van X en zijn advocaat A. MOSKOFIDIS, die tevens verschijnt voor X, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van Stariye Atagi.

U verklaarde dat u werkzaam was als politieagent in Grozny. U gaf aan dat u behoorde tot de konvooidienst van de politie en dat het uw taak was om gedetineerden te vervoeren van de gevangenis naar de rechtbank.

Op 18 december 2007 werd er een aanslag gepleegd op het dienstvoertuig waar u in zat. U verklaarde dat u en een aantal collega's bij deze aanslag ernstig gewond raakten. U vermeldde dat nog steeds onbekend was wie de aanslag op het voertuig pleegde. Ten gevolge van deze aanslag had u heel wat medische verzorging nodig en u had in Moskou en Grozny meerdere operaties ondergaan. U beweerde dat u tijdens uw verblijf in het ziekenhuis ook besmet werd met het hepatitis b-virus. Na vier maanden herstel kwam u terug naar huis.

U verklaarde dat in de lente van 2008 's nachts door onbekenden een granaat in de achtertuin van uw woning werd gegooid. U gaf aan dat u niet weet waarom er een granaat werd gegooid maar u vermoedt dat het met uw functie als politieagent te maken had en het feit dat politieagenten het doelwit zijn van rebellen. Tevens gaf u aan dat ook uw woning in de herfst van 2008 werd beschoten door onbekenden. Eind april 2009 verliet u samen met uw familie Stariye Atagi en reisde u via Oekraïne samen met uw zoon verder tot in België.

Uw echtgenote reisde apart met jullie dochter. Omwille van technische problemen met de vrachtwagen bleven uw echtgenote en dochter achter in Oekraïne. Zij kwamen een maand later via Polen met de trein naar België.

U kwam in België toe op 6 mei 2009 waar u dezelfde dag asiel aanvraag aan de Belgische autoriteiten. Uw echtgenote kwam in België toe op 3 juni 2009 waar zij die dag asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: Uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, uw geboorteakte en dat van de kinderen, attesten die aangeven dat u slachtoffer was in een strafzaak, een aangifte van verlies van jullie binnenlandse paspoorten, bewijs van uw werk, een Russisch medisch attest dd 17 november 2008, Belgische medische attesten van 5 mei 2009, 17 mei 2009, 2 april 2010, 16 april 2010 en 17 mei 2010, een foto, uw aanvraag tot een verblijfsmachtiging omwille van medische redenen en uw diploma.” Verzoeker betwist deze beschrijving niet

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Eerst en vooral moet gewezen worden op het feit dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien u aannemelijk maakt dat u niet op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst kan rekenen.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen problemen had met de autoriteiten in uw land.

U verklaarde dat u zelf politieagent was en dat u voor orde en de wet stond, dat u nuttig wou zijn en u wou dat mensen in vrede konden leven (CGVS 25/06/2010 p. 3, 5). U verklaarde dat de politie een onderzoek heeft ingesteld betreffende de aanslag waarbij u betrokken was en dat ze de daders zochten. U vermeldde verder dat er in dit verband een rechtszaak werd opgestart. U gaf aan dat de autoriteiten stappen ondernamen tegen personen die politieagenten aanvielen, maar u voegde hieraan toe dat de autoriteiten het niet op grote schaal deden en dat u eerst zelf moest zorgen om uzelf te beschermen (CGVS 25/06/2010 p. 4, 5).

Er moet echter worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat de autoriteiten in uw land van herkomst onwillig of onvermogen waren om u bescherming te verlenen. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u in uw land niet op de bescherming van de Russische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Bovendien moet eveneens worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u zich naar aanleiding van uw problemen niet elders in de Russische Federatie had kunnen vestigen. U vermeldde weliswaar dat het voor u onmogelijk was om in Tsjetsjenië te blijven omdat u daar als politieagent gelijk wanneer zou kunnen vermoord worden (CGVS 25/06/2010 p. 5).

Toen u hierop werd gewezen op het feit dat in de Russische Federatie verschillende plaatsen zijn waar mensen uit de Noordelijke Kaukasus wonen en u een mogelijkheid had om in uw eigen land van herkomst een andere verblijfplaats te vinden, verwees u naar uw Kaukasisch uiterlijk en naar het feit dat Tsjetsjenen aanzien worden als terroristen (CGVS 25/06/2010 p.5, 6).

Toen u vervolgens werd gewezen op het feit dat u als voormalig politieagent binnen de Russische Federatie kon rekenen op de bescherming van uw autoriteiten antwoordde u dat u politieagent was in Tsjetsjenië en dat het buiten Tsjetsjenië niet hetzelfde meer is (CGVS 25/06/2010 p. 6).

Afgezien van het feit dat niet uit te sluiten valt dat u zich niet elders in de Noordelijke Kaukasus had kunnen vestigen, met name in de buurrepublieken van Tsjetsjenië, kan uw uitleg in dit verband niet overtuigen. U verklaarde voorts dat u niet elders in de Russische Federatie kon verblijven omdat u hier in België een oom had en u geen familie had in andere delen van de Russische Federatie (CGVS 25/06/2010 p. 5). Deze uitleg is echter evenmin afdoende.

Er moet dan ook worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u zich als (ex)-medewerker van de Russische autoriteiten niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, uw geboorteakte en dat van uw kinderen en uw diploma bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De inhoud van de attesten die aangeven dat u een slachtoffer was omwille van een aanslag op uw dienstwagen wordt evenmin betwist. Deze feiten worden eveneens bevestigd door het Russisch medisch attest van 17 november 2008 en in het antwoorddocument Tch2010-013w beschikbaar in het administratieve dossier. De foto geeft enkel weer dat u verbleef in een ziekenhuis. Het bewijs van uw werk geeft aan dat u werkzaam was als politieagent wat niet betwist wordt. De aangifte van verlies van jullie binnenlandse paspoorten geven enkel weer dat jullie verklaren jullie binnenlandse paspoorten te hebben verloren. De Belgische medische attesten van 5 mei 2009, 17 mei 2009, 2 april 2010, 16 april 2010 en 17 mei 2010 vermelden dat u op verschillende momenten omwille van medische redenen niet in staat was om een interview af te leggen. Uw aanvraag tot een verblijfsmachtiging omwille van medische redenen tenslotte is een document bedoeld voor Dienst Vreemdelingenzaken."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, X, luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van Stariye Atagi.

U verklaarde dat u omwille van uw echtgenoot mee naar België was gekomen.

U gaf aan dat uw man werkzaam was als politieagent in Grozny. Uw echtgenoot gaf aan dat hij behoorde tot de konvooidienst van de politie en dat het zijn taak was om gedetineerden te vervoeren van de gevangenis naar de rechtbank.

Op 18 december 2007 werd er een aanslag gepleegd op het dienstvoertuig waar hij in zat. Uw echtgenoot verklaarde dat hij en een aantal collega's bij deze aanslag ernstig gewond raakten. Hij vermeldde dat nog steeds onbekend was wie de aanslag op het voertuig pleegde. Ten gevolge van deze aanslag had uw echtgenoot heel wat medische verzorging nodig en hij onderging in Moskou en Grozny meerdere operaties. Hij beweerde dat hij tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis ook besmet raakte met het hepatitis b-virus. Na vier maanden herstel kwam uw echtgenoot terug naar huis.

Jullie verklaarden dat in de lente van 2008 er 's nachts door onbekenden een granaat in de achtertuin van jullie woning werd gegooid. Uw echtgenoot gaf aan dat hij niet weet waarom er een granaat werd gegooid maar hij vermoedt dat het met zijn functie als politieagent te maken had en het feit dat politieagenten het doelwit zijn van rebellen. Tevens gaven jullie aan dat ook jullie woning in de herfst van 2008 werd beschoten door onbekenden.

Eind april 2009 verliet u samen met uw familie Stariye Atagi en reisde u naar Oekraïne. Uw echtgenoot reisde samen met uw zoon verder tot in België. U reisde apart met jullie dochter. Omwille van technische problemen met de vrachtwagen bleven u en uw dochter in Oekraïne achter. Jullie

kwamen een maand later via Polen met de trein naar België. Uw echtgenoot kwam in België toe op 6 mei 2009 waar hij dezelfde dag asiel aanvraag aan de Belgische autoriteiten. U kwam in België toe op 3 juni 2009 waar u die dag asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenoot, het rijbewijs van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van uw man en die van uw kinderen, attesten die aangeven dat uw man slachtoffer was in een strafzaak, een aangifte van verlies van jullie binnenlandse paspoorten, een bewijs van het werk van uw man, een Russisch medisch attest dd 17 november 2008, Belgische medische attesten van 5 mei 2009, 17 mei 2009, 2 april 2010, 16 april 2010 en 17 mei 2010, een foto, een aanvraag tot verblijfsmachtiging omwille van medische redenen evenals een diploma van uw man."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, X, luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot X (OV. 6.427.231). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste die zich in het administratieve dossier bevindt. Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 7 augustus 2010 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van artikel 1, A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951; ze voeren ook een schending in van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, evenals een manifeste appreciatiefout .

Verzoekers herhalen dat ze in Tsjetsjenië het slachtoffer zullen worden van een aanslag en bedreigingen door wahabietische moslimrebellens en dat de autoriteiten hen hiertegen geen voldoende bescherming zullen kunnen bieden.

Ze duiden het de commissaris-generaal ten kwade dat hij hun problemen "te vaag, abstract en theoretisch" benaderd, dat hij veel te selectief te werk gaat en dat hij onvoldoende rekening houdt met de "dagdagelijkse schrijnende realiteit" waarin ze in Tsjetsjenië moeten leven, wat volgens hen "duidelijk gebleken is uit hun verklaringen op het CGVS". Ze wijzen er in dit verband op dat de oprechtheid van hun verklaringen niet in vraag worden gesteld.

Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal foutief besloten dat ze een beroep kunnen doen op de Tsjetsjeense autoriteiten. Ze beweren immers dat deze bescherming "louter theoretisch en nooit afdoende" is en dat de autoriteiten in Tsjetsjenië weinig of geen vat hebben op individuen of extremistische groeperingen.

Verzoekers halen vervolgens hun verklaringen aan die ze afgelegd hebben voor het Commissariaat-generaal en menen dat deze "spreken voor zich" en "bewijzen" dat ze in Tsjetsjenië steeds in onveiligheid zullen blijven leven. Ook stellen ze dat "de eigen Cedoca informatie van het CGVS spreekt nochtans voor zich".

Verder voeren ze aan verwickeld te zullen geraken "in een eindeloze spiraal van geweld" ten gevolge van bloedwraak en stellen dat de commissaris-generaal hiermee helemaal geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker houdt voor (zie het verzoekschrift, p. 7) dat hij volgens zijn cultuur, gezien hij het slachtoffer werd van een aanslag en daarbij ernstig verwond raakte, verplicht is om de daders van deze aanslag op te sporen om zich op hen te wreken in het kader van de bloedwraak; hij verwijst naar het verhoorverslag van 4 februari 2010 waarin hij stelt dat hij verplicht is zich te wreken en dat hij "daardoor in een eindeloze spiraal van geweld zal belanden" (sic).

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig tewerk is gegaan en vragen dat de bestreden beslissing vernietigd wordt.

Ze laten gelden dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en dat er

geen ernstige reden is om hen het voordeel van de twijfel niet te verlenen.
Ze vragen om van hen de vluchtelingenstatus te erkennen.

Verzoekers voeren ook nog aan dat het relaas van verzoeker beantwoordt aan artikel 48/4 §2, b. van de voormelde wet van 15 december 1980 en vragen ook om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers herhalen wat ze reeds in het kader van de vluchtelingenstatus uiteengezet hebben, met name dat hun problemen onvoldoende erkend werden door de commissaris-generaal, dat uit hun verhoren nochtans blijkt dat ze in gevaar zijn in Tsjetsjenië, dat ze er geen bescherming kunnen krijgen gezien daadwerkelijke bescherming "dode letter" is en dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een abstracte benadering van hun moeilijkheden.

Verder stellen ze dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de traumatische ervaringen die ze hebben opgelopen en met de subjectieve vrees die ze koesteren. Hiertoe halen verzoekers passages aan uit de verhoorverslagen van 16 april 2010 en van 4 februari 2010, evenals de vraag van hun advocaat aan de commissaris-generaal op het einde van hun verhoren om zich in te leven in de situatie en leefomstandigheden van zijn cliënt, om hun zaak zeer ernstig te nemen, met verwijzing naar de traumatische ervaring van verzoeker en de stelling dat het niet realistisch is te veronderstellen dat de problemen van verzoeker zullen ophouden als hij van beroep zou veranderen.

Verzoekers leggen de commissaris-generaal "een manifest gebrek aan inlevingsvermogen" ten laste en vinden het in zijn hoofde "inhumaan" dat hij van mening is dat hij overweegt dat ze zich elders in hun land kunnen vestigen.

Tot slot stellen ze "gelet op de door hen uitgewerkte argumenten tijdens hun gehoren op het CGVS, kon deze laatste niet in redelijkheid komen tot de door haar genomen beslissing"; aldus schond de commissaris-generaal het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Ayshat ABUBAKAROVA, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, haar man Akhmed ABUBAKAROV, gaat de Raad enkel in op het relaas van deze laatste.

De Raad verwijst in dit verband ook naar de verklaringen van verzoekster in het verhoorblad van 16 april 2010 (zie p. 6):

Vraag: "Bent u omwille van de problemen van uw man naar hier gekomen?"

Antwoord: "Ja."

Vraag: "Hebt u zelf problemen meegemaakt?"

Antwoord: "Nee nooit."

Vraag: "De enige reden is de problemen van uw man?"

Antwoord: "Ja."

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift louter beperken tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Het herhaald aanhalen van een vrees volstaat echter niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en voert niet tot het besluit dat hun vrees reëel is.

Het begrip "gegronde vrees" houdt in dat de asielzoeker niet alleen een subjectieve vrees aannemelijk moet maken, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet de persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Hierbij merkt de Raad op dat verzoekers louter enkele passages herhalen uit de eerder tijdens de gehoren voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze echter in gebreke blijven.

Inderdaad is het zo dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

In de bestreden beslissing valt te lezen dat -wat verzoeker in zijn verzoekschrift overigens onbesproken laat- verzoeker geen problemen had met de autoriteiten, dat hij zelf politieagent was, dat de politie een onderzoek ingesteld heeft betreffende de aanslag waarbij verzoeker betrokken was en ze de daders zochten en dat er in dit verband een rechtzaak werd opgestart. De bewering van verzoeker dat de bescherming tegen represailles door wahabieten "*louter theoretisch en nooit afdoende*" is (zie verzoekschrift p. 5), heeft louter de waarde van een blote bewering; verzoeker laat immers na deze stelling te staven met enig bewijs.

De Raad stelt aldus vast dat er in zijn land van herkomst wel degelijk bescherming kan worden geboden zoals bepaald in artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980, luidens hetwelk bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoeker toegang heeft tot dergelijke bescherming.

De commissaris-generaal is dan ook op goede grond tot het besluit gekomen dat verzoeker op bescherming van de Russische autoriteiten kan rekenen.

Wat betreft de kritiek (zie verzoekschrift p. 4) die verzoekers uiten ten overstaan van de informatie gehanteerd door de commissaris-generaal -met name dat deze te vaag, te abstract en theoretisch is en

onvoldoende rekening houdt met de dagelijkse schrijnende realiteit waarin verzoekers verkeren in Tsjetsjenië- merkt de Raad op dat verzoekers laten weten het niet eens te zijn met de appreciatie van de commissaris-generaal, doch hiermee geenszins de objectieve informatie weerleggen van de commissaris-generaal afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst. Verzoekers beperken er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee ze echter niet vermogen de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen.

Wat betreft verzoekers verweer (zie verzoekschrift p. 7) dat de commissaris-generaal hierbij veel te selectief tewerk gaat, antwoordt verweerder terecht dat aan de toegevoegde informatie geenszins objectieve waarde kan ontzegd worden. Integendeel, gelet op de wettelijk aan de commissaris-generaal toegewezen bevoegdheid zich objectief uit te spreken over de gegrondheid van asielaanvragen en aanvragen tot subsidiaire bescherming, is de commissaris-generaal de instantie bij uitstek die in staat is en de opdracht heeft objectieve informatie op een professionele manier te verzamelen en deze te gebruiken bij een beoordeling van de asielaanvragen. Verzoeker toont niet aan dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatie incorrect is.

Elke asielaanvraag wordt bovendien individueel benaderd; de commissaris-generaal moet derhalve bij het nemen van een beslissing steeds rekening houden naast de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker zelf, met de concrete situatie in het land van herkomst zoals die naar voor komt uit objectieve informatie.

Wat de bloedwraak betreft, betwist verweerder niet dat deze niet werd opgenomen in het feitenrelaas, maar wijst er op dat het opnemen van deze feiten in het feitenrelaas niets zou wijzigen aan het ongegronde karakter van de asielaanvraag.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker zijn problemen zelf creëert. Hij stelt het voor alsof hij slachtoffer zal zijn van het lot dat hij zelf in handen heeft.

Hij houdt voor dat hij volgens de traditie verplicht is bloedwraak uit te voeren en dat hij eens dat hij deze wraak in daden heeft omgezet, een reactie vreest.

De Raad stelt vast dat verzoeker eerst en vooral niet bewijst dat deze traditie tot bloedwraak bestaat maar daarenboven ook niet aannemelijk maakt dat er voor hem geen mogelijkheid bestaat om aan deze verplichting te ontkomen door bijvoorbeeld zelf afstand te doen van het nemen van wraakmaatregelen.

Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker en zijn gezin heeft opgelopen, is niet terecht. Zoals reeds hoger uiteengezet, is het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet voldoende.

Aangaande het feit dat verzoekers het inhumain vinden dat ze zich volgens de commissaris-generaal elders in hun land kunnen vestigen, wijst de Raad er nogmaals op (zie hoger) dat verzoekers geen problemen hadden met de autoriteiten in hun land van herkomst en dat niet blijkt dat deze autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden.

Verder onderstreept verweerder terecht dat artikel 48/5, §3 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van verzoekers redelijkerwijs kan worden verwacht dat ze in dat deel van het land hun verblijf vestigen, rekening houdend met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens deze verhoren in bijzijn van hun advocaat A. Moskofidis, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden. Het redelijkheidsbeginsel is immers pas geschonden wanneer men zich na kennisneming van de opgegeven motieven, tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De bestreden beslissing staat in casu geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen en schaaft zich achter de bestreden beslissing.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad besluit dat er in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, in aanmerking kan worden genomen aangezien ze niet aannemelijk maken dat ze geen beroep kunnen doen op nationale bescherming.

Bijgevolg kan er ook niet worden gesteld dat op basis van dezelfde feiten kan worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, § 1 van de voormelde wet bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Verzoekers voeren geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, a. en b. van de voormelde wet.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE